

дади пѣтдесѣтъ. Дѣсѣтъ ми стѣгѣтъ, рече Періаллъ, а Александръ мѣ ѡтвѣща: тѣбѣ стѣгѣтъ дѣсѣтъ да зѣмнишь, но не и мѣнѣ да дамъ толькози. Другій патъ единъ добаръ воинъ мѣ поиска едно малко нѣщо, а той мѣ дади единъ цѣлъ градъ. Замѣа сѣ онзи сиромѣхъ като чѣ това, и рече: много ѣ това царю на едногѣ война, а той мѣ ѡтвѣща: но не и на едногѣ царѣ.

Общо да бѣди прѣмѣтельско-то имѣнѣе.

Феофрастъ като видѣ чи сѣ разхождаше единъ болѣренъ съ едногѣ сѣтна сиромѣха, попыта оученицы-тѣ свои: що сѣ тѣи; и като мѣ ѡтвѣщаха чи сѣ прѣмѣтели, рече: ами защо един-атъ ѣ болѣренъ, а онзи толькози сиромѣхъ;

Почтѣна-та ѡдѣжда.

Нѣкой фѣлософъ ѡтнде оу едногѣ княза, и слѣги-тѣ като го видѣха съ прѣсты дрѣхи не го ѡставиха да блѣзи. А той сѣ варна та сѣ ѡблѣчи въ красна ѡдѣжда, ачи дойде пакъ: тогази стражари-тѣ ѡтѣориха порты-тѣ и го воспрѣха съ чѣсть та го оувѣдоха.